

A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
í t é l e t e

Az ügy száma: Mfv.IV.10.070/2021/5.

A tanács tagjai: Dr. Stark Marianna a tanács elnöke

Szolnokiné dr. Csernay Krisztina előadó bíró

Dr. Kovács Zsuzsanna bíró

A felperes: felperes1

cím1

A felperes képviselője: Tündik Ügyvédi Iroda

cím2

ügyintéző: dr. Tündik Henrietta ügyvéd

Az alperes: alperes1

cím3

Az alperes képviselője: Dr. Laskovics Árpád kamarai jogtanácsos

cím3

A per tárgya: vezénylés jogellenes megszüntetésének jogkövetkezménye és sérelemdíj megfizetése

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: felperes

A felülvizsgálni kért jogerős határozat:

Fővárosi Ítéltábla 1.Mf.31.304/2020/7.

Az elsőfokú bíróság határozata:

Fővárosi Törvényszék 4.M.70.082/2020/7.

Rendelkező rész

A Kúria a Fővárosi Ítéltábla 1.Mf.31.304/2020/7. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a bíróság a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 10.000,- (tízezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Megállapítja, hogy a 250.000,- (kétszázötvenezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A tényállás

[1] A felperes a helység1 Rendőr-főkapitányság ... Alosztályán főnyomozói beosztásban teljesített szolgálatot. A 2011. november 30-án elvégzett nyaki ambuláns műtétet követően a felperes - visszatérő egészségügyi problémái miatt - folyamatosan orvosi kezelésekre járt.

[2] A Belügyminiszter a 2013. február 26-án kelt határozat szám1 számú határozatával a felperest 2013. március 1-jei hatállyal az alperes állományába vezényelte, ahol a ...

Osztályon felderítő beosztásban dolgozott, közvetlen felettese dr. személy1 osztályvezető volt.

[3] A felperes 2013. október 14-én egy idegsebészeti, ún. graft műtéten esett át, amelyet követően fél év rehabilitáción volt, majd munkába állt. Állapota azonban romlott, 2016-ban több alkalommal 30 napot meghaladóan volt betegállományban, amelyeket követően orvosi felülvizsgálatok történtek. Dr. személy2 felülvizsgáló orvos 2016. április 25-én a felperes orvosi kiskönyvébe többek között azon bejegyzést tette, hogy „Lőfegyvere, ha van, bevonandó”, valamint „Ha utána sem szolgálatképes FÜV mérlegelendő”.

[4] A felperes a bejegyzésekről és a vizsgálat eredményéről tájékoztatta dr. személy3 alapellátó orvost és felettesét dr. személy1et. A felperest ezt követően behívták és szóban azt közölték vele, hogy vezénylését megszüntetik, erre figyelemmel le kell szerelnie.

[5] Dr. személy1 2016. április 28-ai kezdeményezése alapján személy4 főigazgató 2016. május 4-én a Belügyminiszter felé javaslatot tett a vezénylés megszüntetésére. A Belügyminiszter a 2016. május 9-én kelt határozat szám2 számú határozatával a felperes vezénylését 2016. május 15-i hatállyal a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 66. § (2) bekezdésére hivatkozással indokolás nélkül megszüntette. A határozat rögzítette, hogy a felperes beosztása a helység1 Rendőr-főkapitányság rendelkezési állománya.

[6] A helység1 Rendőr-főkapitányság vezetője a vezénylés megszüntetése miatt a 2016. május 25-én kelt határozat szám4 számú parancsával 2016. május 24-i hatállyal a felperest a helység1 Rendőr-főkapitányság állományába helyezte 2017. május 23-ig tartó időtartamban. A parancs szerint a felperes munkavégzésének helye a ... Igazgatóság, továbbá 2016. május 16-tól május 23-ig a felperes részére szolgálatmentességet engedélyeztek.

[7] A helység1 Rendőr-főkapitányság vezetője a 2016. május 25-én kelt határozat szám3 számú parancsban a felperest 2016. május 16-i hatállyal a tiszti besorolási osztály „C” besorolási kategóriába és „5” fizetési fokozatba sorolta be, illetményét 440.300,- forintban állapította meg. A felperes távolléti díja a vezénylés megszüntetését megelőzően 686.900,- forint volt.

[8] A felperes a beosztásában egészségi állapota miatt nem tudott munkát végezni, ezért 2016. június 23-án FÜV eljárás elrendelésére került sor. A Belügyminisztérium Rendvédelmi Szervek I. fokú Felülvizsgáló Orvosi Bizottsága 2016. szeptember 15-én kelt határozatában a felperest hivatásos szolgálatra alkalmatlannak minősítette, egyben megállapította, hogy össz-szervezeti egészségkárosodása 44%-os, egészségi állapota 56%-os.

[9] A felperes I. fokú határozattal szemben benyújtott fellebbezése eredményeként a II. fokú Felülvizsgáló Orvosi Bizottság a 2016. november 8-án kelt határozatában az I. fokú határozatot részben megváltoztatta, az össz-szervezeti egészségkárosodást 41%-ban, a felperes egészségi állapotát 59%-ában állapította meg és rögzítette, hogy a felperes hivatásos szolgálatra alkalmatlan.

[10] A II. fokú Orvosi Bizottság jogerős határozata alapján az Országos Rendőr-főkapitányság vezetője 2016. december 28-án kelt felmenéssel a felperes szolgálati viszonyát 5 hónap felmentési idővel megszüntette. A határozat rögzítette, hogy a felperes szolgálati viszonya 2017. május 29-én szűnik meg, a tényleges hivatásos szolgálati viszonyban eltöltött idő 17 év 10 hónap 29 nap. A felperes hat havi távolléti díjnak megfelelő összegű végkielégítésben részesült.

A felperes keresete és az alperes ellenkérelme

[11] A felperes a 2016. június 15-én előterjesztett keresetében – arra hivatkozással, hogy az alperes jogellenesen szüntette meg a vezénylest, mivel annak valódi indoka egészségi állapota volt – 2.626.578,- forint elmaradt jövedelem és 611.002,- forint végkielégítés, valamint 4.603.062,- forint sérelemdíj megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Álláspontja szerint a Hszt. 62-69.§-ai alapján a FÜV eljárást az alperesnek lehetősége lett volna elrendelni, amely esetben a korábbi magasabb illetmény alapján számították volna a jogviszony megszüntetésekor esedékes járandóságát.

[12] Az alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy a vezénylest indokolás nélkül megszüntethető, ezért amennyiben arra indokot kellene megjelölni, az kiüresítené a jogintézmény lényegét. A vezénylest a Belügyminiszternek van joga megszüntetni, az alperes csak javaslatot tett arra, aminek a jogszerűsége nem vitatható. Álláspontja szerint a vezénylest megszüntetése nem függött össze a felperes egészségi állapotával, az intézkedéshez komplex okok vezettek, ezért hátrányos megkülönböztetés nem történt. Hivatkozása szerint a Hszt. 271. §-a alapján a sérelemdíj csak a jogviszony jogellenes megszüntetése esetén alkalmazható, ugyanakkor az alperes nem szüntette meg a felperes jogviszonyát.

Az első- és másodfokú bíróság határozata

[13] A Fővárosi Törvényszék a 4.M.70.082/2020/7. számú ítéletével kötelezte az alperest kártérítés jogcímén 1.503.520,- forint elmaradt illetmény, valamint 1.000.000,- forint sérelemdíj megfizetésére. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest 140.000,- forint perköltség megfizetésére megállapítva, hogy az eljárási illetéket az állam viseli.

[14] Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása szerint az alperes részéről a vezénylest megszüntetésére vonatkozó javaslattétel joghatást kiváltó, illetménycsökkenést eredményező intézkedés volt. Egyetértett az alperessel abban, hogy 2016. áprilisban nem volt kötelezettsége FÜV eljárást kezdeményezni, azonban arra lehetősége lett volna. A felperes orvosi kiskönyvébe 2016. június 1-jén tett bejegyzés szerint „Parancsnoki FÜV indul”, majd június 8-án „A beteg FÜV-et szeretne”, végül június 23-án „FÜV indítva” olvasható. E bejegyzésekből arra következtetett, hogy a vezénylest megszüntetésekor a felperes egészségi állapota már indokolhatta a FÜV eljárás megindítását. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a vezénylest megszüntetésére tett javaslat összefüggésben állt a bejegyzésekkel és a felperes egészségi állapotával, amit az a körülmény is erősít, hogy a tanúk közül senki nem tudott

számot adni a vezénylés megszüntetésének elfogadható indokáról, két tanú pedig a nyilatkozattételt visszautasította. Mindezt együttesen értelmezve arra a megállapításra jutott, hogy a felperest a hátrány - amely a vezénylés megszüntetésében és annak következményeiben nyilvánult meg - az egészségi állapota miatt érte, ezért az alperes intézkedése diszkriminatív volt, amelyért kártérítési felelősséggel tartozik.

[15] Az elsőfokú bíróság a kártérítésre alapot adó időszak vonatkozásában fikciót alkalmazott és a ténylegesen lefolytatott I. és II. fokú FÜV eljárás időpontjait figyelembe véve a 2016. május 16. és november 30. közötti időszakra a keresetet jogalapjában alaposnak, összecszerúságában pedig részben alaposnak találta. A felperes távolléti díja a vezénylés alatt 686.900,- forint volt, a vezénylés megszüntetését követően pedig 440.300,- forint. Ennek figyelembevételével az alperest 1.503.520,- forint elmaradt illetmény megfizetésére kötelezte.

[16] Álláspontja szerint tévesen hivatkozott az alperes arra, hogy sérelemdíj iránti igény megalapozottan csak a jogviszony jogellenes megszüntetése esetén merülhet fel. A Hszt. XX. fejezete világosan rendelkezik arról, hogy a szolgálati viszonyral összefüggő személyiségi jogsérelem esetén a sérelemdíjra vonatkozó, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:52. § (1) bekezdését kell alkalmazni. Az elsőfokú bíróság az egyenlő bánásmód sérelmének megállapítása kapcsán összehasonlítható csoportként nem kérte a felperestől a név szerinti személyek megjelölését. Megállapította, hogy a perbeli esetben a hátrány, amely a vezénylés megszüntetésében és az ezzel járó illetménycsökkenésben és presztízs veszteségben nyilvánult meg, konkrét személyek megjelölése nélkül is igazolható volt.

[17] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes a felperest hátrányosan megkülönböztette, megsértette személyiségi jogait, így a Ptk.2:43. §. c) pontja alapján sérelemdíj fizetésére köteles. A felperest ért hátrány abban állt, hogy a megbeszéltekkel ellentétben a vezénylése gyors megszüntetése a közel 18 évi hivatásos szolgálati jogviszonyt követően lealacsonyító és megalázó volt, egyfajta lefokozást jelentett. A sérelemdíj összegének megállapítása során mérlegelte azt az évekig tartó, egyre nagyobb energiát felemésztő igyekezetet is, amellyel egészségromlása ellenére megkísérelte a munkáját végezni. Azt is figyelembe vette, hogy az alperes nem várta meg azt az időpontot, amikor maga is kezdeményezhette a FÜV eljárást, hanem kihasználva az indokolási kötelezettség hiányának lehetőségét megszabadult a felperestől. A felperesi követelést azonban túlnyomórészt eltúlzottnak találta a bíróság figyelemmel arra, hogy a FÜV eljárás és az azt követő vezénylés megszüntetése mindenképpen bekövetkezett volna, ezért az okozott sérelemmel arányosan az alperest 1.000.000,- forint sérelemdíj megfizetésére kötelezte.

[18] Az alperes fellebbezése alapján eljáró Fővárosi Ítéltábla az 1.Mf.31.304/2020/7. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest 125.176,- forint elsőfokú és 20.000,- forint másodfokú perköltség megfizetésére.

[19] A másodfokú bíróság ítéletének indokolásában megállapította, hogy a perbeli esetben a Hszt. végrehajtásáról szóló 154/2015. (VI.19.) Korm. rendelet (Korm. rendelet) 40.§ (2) és (3) bekezdésében szabályozott, a FÜV eljárás elrendelésének és lefolytatásának feltételei nem álltak fenn. Dr. személy² tanúvallomása szerint a felperes kiskönyvébe „a

FÜV eljárás mérlegelendő” bejegyzésből az következik, hogy a felülvizsgálatot végző orvos nem tett javaslatot az elrendelésre. A felperes maga sem kérte az eljárás lefolytatását és a jogszabályban meghatározott egészségügyi szabadság kilencedik hónapja sem telt még el. Az ellenőrző orvos az alperest ellátó orvos irányába nem élt javaslattal, a FÜV eljárás elrendelése kezdeményezését az alapellátó orvos mérlegelésére bízta, ezért az alperesnek a kezdeményezésre vonatkozó jogszabályi kötelezettsége nem volt. Mindezt dr. személy³ alapellátó orvos tanúvallomása is megerősítette, aki előadta, hogy a felperes kivizsgálása folyamatban volt és az eljárás kezdeményezéséhez szükséges az indokok, köztük a betegséghez tartozó kódok feltüntetése is. Az ítéletábra levont következtetése szerint ezért az alperesnek nem volt kötelessége megindítani a FÜV eljárást. Rámutatott ugyanakkor arra, hogy amennyiben a felperes úgy érezte, hogy nem alkalmas a szolgálat ellátására, maga is kezdeményezhette volna az eljárás elrendelését, amelyet nem tett meg.

[20] A másodfokú bíróság álláspontja szerint az alperesnek a vezénylés teljes időszaka alatt tudomása volt a felperes egészségi problémáiról, ezért téves az elsőfokú bíróság azon következtetése, hogy a munkáltató indokolatlanul gyorsan rendelte el a vezénylés megszüntetésére vonatkozó javaslat kezdeményezését. Az alperesnek már 2013. október 14-i műtétet követően is lehetősége lett volna a vezénylés megszüntetésének kezdeményezésére, azonban erre csak két évvel később került sor.

[21] Mindezek alapján a másodfokú bíróság álláspontja szerint az alperes bizonyította, hogy nem sértette meg az egyenlő bánásmód követelményét, amit az a körülmény is alátámaszt, hogy az alperes tudott a felperes egészségi állapotáról, az nem egyik napról a másikra romlott meg, hanem egy hosszú folyamat eredményeképp. A perben meghallgatott dr. személy¹ és személy⁵ ezredes tanúvallomása azt is igazolta, hogy a felperes vezénylésének megszüntetése mögött nem egészségügyi okok álltak fenn, ezért hiányzott az okozati összefüggés a hátrány és a védett tulajdonság között.

[22] Az ítéletábra egyetértett az alperes azon érvelésével is, mely szerint a vezénylés megszüntetésére vonatkozó alperesi javaslat, valamint a vezénylés megszüntetését elrendelő belügyminiszteri döntést nem együttes döntés figyelemmel arra, hogy az alperes főigazgatója kezdeményező, a belügyminiszter pedig döntéshozó jogkörrel rendelkezik. A belügyminiszter a javaslatot támogathatja, így a vezénylést megszüntetheti, de mérlegelési jogkörében ezzel ellentétes döntést is hozhat. A felperes vezénylésének megszüntetéséről személy⁴ rendőr vezérőrnagy főigazgató tett javaslatot a belügyminiszternek 2016. május 4-én. Az eljárás során a felperes sem állította, hogy a vezénylése megszüntetését kezdeményező alperesi főigazgató, valamint a vezénylés megszüntetéséről döntést hozó belügyminiszter tudott volna az egészségi állapotáról, illetve, hogy a vezénylés megszüntetésére vonatkozó javaslat ez okból került előterjesztésre. Mivel a körülményeket a döntés meghozatalára javaslattételi joggal rendelkező és arról döntő személyek igazoltan nem ismerhették, így az nem is játszhatott szerepet döntésük meghozatalában.

[23] Figyelemmel arra, hogy a felperes, bár az egyenlő bánásmód sérelmét valószínűsítette, az alperes bizonyítással kimentette magát, így a felperes keresetét a másodfokú bíróság elutasította.

A felülvizsgálati kérelem és felülvizsgálati ellenkérelem

[24] A felperes a felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és az alperes felülvizsgálati perköltségben történő marasztalását kérte. Álláspontja szerint a jogerős ítélet az 57/2009. (X.30.) IRM-ÖM-PTMN együttes rendelet (a továbbiakban: Rendelet) 40. § (1) bekezdésébe, továbbá a Pp. 206. § (1) – (2) bekezdésébe, 163. § (2) bekezdésébe, 164. § (1) bekezdésébe és 167. § (1) bekezdésébe ütközően jogszabálysértő. Az alperes köteles lett volna kezdeményezni a felülvizsgálatot, figyelemmel arra, hogy annak jogszabályi feltételei fennálltak, továbbá a felperest is erről tájékoztatták a felettesei és a csapatorvosi rendelő orvosa. A másodfokú bíróság e körben a mérlegelése körébe vont adatok, tények, nyilatkozatok értékelésénél nyilvánvalóan helytelen, kirívóan okszerűtlen vagy logikai ellentmondást tartalmazó következtetést vont le.

[25] A felperes sérelmezte, hogy az alperes az eljárás során nem terjesztett elő bizonyítási indítványt, így nem érhető az sem, hogyan mentesülhetett a felelősség alól azzal az indoklással, hogy ezen kötelezettségének eleget tett. A másodfokú bíróság a szolgálati előjárók ügydöntő és releváns vallomásait figyelmen kívül hagyta.

[26] A felperes álláspontja szerint az eljáró bíróság nem tulajdonított jelentőséget annak sem, hogy vezénylesének megszüntetését megelőzően az alperes a szolgálati lőfegyver ideiglenes bevonásáról rendelkezett. Az alperes ezen intézkedése ellentmondásos figyelemmel arra, hogy a lőfegyver ideiglenes bevonására a Rendelet 35. § (1) bekezdésében foglalt kórképek, állapotok esetén van lehetőség, ugyanakkor a FÜV vizsgálat elrendeléséhez még a pszichiáter orvos véleményét várta.

[27] Az ítéletkritika nélkül fogadta el azt az alperesi érvelést amely azt rótta fel a felperesnek, hogy nem kezdeményezte saját maga a felülvizsgálatát, azonban Rendelet 40.§ (1) bekezdése alapján ez az alperes kötelezettsége lett volna. Előadta, hogy hosszú ideig betegszabadságon volt, állandó fájdalmakkal és izomgörcsökkel küzdött és akkor is egészségügyi szabadságát töltötte, amikor vezénylest megszüntették. A helységi Rendőrkapitányságra történő visszahelyezésekor szintén betegállományban volt, ezért rendelkezési állományba került. Hivatkozott dr. személy³ tanúvallomására, aki előadta, hogy folyamatos betegállományba tartotta őt és pszichés állapota miatt kezdeményezték a lőfegyver bevonását. A tanúvallomás alapján ugyanakkor megállapítható, hogy a pszichés ok kivizsgálását megelőzően, a vélemény megérkezése előtt megszüntették vezénylest, holott ez csak pár napot vett volna igénybe. A felperes álláspontja szerint a fegyverbevonás és a pszichiátriai vizsgálatra utalás fordulópontot jelentett az ügyben, ami után már nem számított többé a felperesre a munkáltató. Az orvos javasolta ugyan a FÜV mérlegelését, ehelyett azonban a vezénylest megszüntetését kezdeményezték. Tény, hogy a pszichiátriai alkalmassági vizsgálaton alkalmas minősítést kapott, de ez nem ugyanaz, mint az egészségügyi alkalmasság.

[28] A felperes álláspontja szerint esetében a felülvizsgálati orvos javaslata alapján is helye lett volna a FÜV eljárás megindításának, ezen túlmenően a betegszabadságon eltöltött hosszú idő kiváltképp indokolta azt. Az alperes nem igazolta, hogy jogszerűen gyakorolta volna a vezénylest megszüntetése körében őt megillető jogát. Szóban arról tájékoztatták, hogy

elindítják a felülvizsgálatát, ehelyett azonban váratlanul és rendeltetésellenesen a vezénylet megszüntetését kezdeményezték. A 2020. január 20-án kelt előkészítő iratában valamennyi, a keresetet alátámasztó bizonyítékot felsorolt, amely érvelésre a felülvizsgálati kérelemben is hivatkozni kívánt.

[29] Az egyenlő bánásmód megsértése körében tanúkkal igazolta, hogy más esetekben az alperes kezdeményezte a szolgálat tagjának felülvizsgálatát, azonban ennek cáfolatára bizonyítást szintén nem ajánlott fel az alperes.

[30] Az alperes a felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában történő fenntartását kérte. Álláspontja szerint a másodfokú bíróság által megállapított tényállás nem iratellenes, az ítélet tábla a bizonyítékokat, azok egybevetése alapján a maguk összességében értékelte, így a megállapított tényállás okszerű és logikai ellentmondásokat sem tartalmaz.

[31] A felperes érvelésével szemben arra hivatkozott, hogy a vezénylet megszüntetésének kezdeményezésére komplex szakmai okok miatt került sor, amelynek részleteiről nem kívántak nyilatkozni, figyelemmel arra, hogy az kiüresítené az indoklás mellőzését lehetővé tevő jogszabályi rendelkezéseket. A komplex szakmai okok körébe az egészségi állapot, mint védett tulajdonság nem tartozott. A perben megfelelően bizonyította, hogy a felperes vezénylet megszüntetésére jogszerűen került sor, így az egyenlő bánásmód követelményét nem sértette meg, hiszen döntése, azaz a vezénylet megszüntetésének kezdeményezésére indoklás nélkül, jogszerűen került sor.

[32] Az a tény, hogy a felperes további orvosi vizsgálatainak eredménye megérkezését megelőzően az alperes a felperes vezénylet megszüntetése vonatkozásában a kezdeményező javaslatot elkészítette azt támasztja alá, hogy arra nem a felperes egészségi állapota miatt került sor, közöttük okozati összefüggés nem állt fenn. A Rendelet 40. § (3) bekezdése szerint a FÜV eljárás elrendelésének kötelező kezdeményezése a vezénylet megszüntetését megelőzően a felperes esetében még nem állt fenn.

A Kúria döntése és annak jogi indokai

[33] A felülvizsgálati kérelem a következők szerint nem megalapozott.

[34] A felülvizsgálati kérelem egymással szorosan összefüggő kötelező tartalmi kellékei a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése, valamint annak kifejtése, hogy a fél a határozat megváltoztatását milyen okból kívánja (Pp. 272.§ (2) bekezdés). Ezen együttes törvényi feltételeknek a fél akkor tesz eleget, ha egyrészt a megsértett jogszabályhelyet konkrétan megjelöli, másrészt pedig a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körülírja, az arra vonatkozó jogi álláspontját kifejti, vagyis, ha a jogszabálysértésre való hivatkozása indokait is ismerteti. Mindezek bármelyikének hiánya a felülvizsgálati kérelem hivatalbóli elutasítását eredményezi [1/2016. (II.15.) PK. vélemény].

[35] A felperes a felülvizsgálati kérelmében a Rendelet 40.§ (1) bekezdésének és e körben a bizonyítékok okszerű mérlegelését előíró Pp. 206.§ (1) bekezdésének megsértését állította.

[36] A Rendelet 40. § (1) bekezdése szerint ha a hivatásos állomány tagjának egészségi állapota olyan mértékben változott, amely miatt a beosztásával járó feladatok ellátására alkalmatlan, illetve a számára előírt alkalmassági követelményeknek nem felel meg, az állományilletékes parancsnok, illetve a polgári nemzetbiztonsági szolgálatok hivatásos állományú tagja tekintetében a főigazgató (a továbbiakban együtt: állományilletékes parancsnok) haladéktalanul elrendeli a FÜV eljárást.

A Rendelet 40.§ (2) bekezdése szerint a FÜV eljárás elrendelését kezdeményezheti:

a) a hivatásos állomány tagja, ha a beosztásával járó feladatok ellátására egyéjségi állapota miatt alkalmatlannak tartja magát,

b) az alapellátó orvos vagy a közvetlen szolgálati előljáró, ha a hivatásos állomány tagjának egészségi állapotára figyelemmel ezt szükségesnek tartja.

[37] A felperes a felülvizsgálati kérelmében megalapozatlanul panaszolta a Rendelet 40.§ (1) bekezdésének megsértését, mert az állományilletékes parancsnok számára a FÜV eljárás elrendelésének kötelezettségét előíró jogszabályi rendelkezés önmagában nem, csak a Rendelet kezdeményezésre vonatkozó 40.§ (2) bekezdésével együtt értelmezhető. A felülvizsgálati eljárásban tehát azt kellett vizsgálni, hogy a jogerős ítélet a kezdeményezésre vonatkozó bizonyítékok értékelésekor megsértette-e a felperes által hivatkozott Pp. 206.§ (1) bekezdését.

[38] A mérlegelési szabadság a felülvizsgálati eljárásban korlátozott. A Kúria a bizonyítékok felülmérlegelésére, a tényállás megváltoztatására kivételesen abban az esetben jogosult, ha a felülvizsgálni kért határozat iratellenes vagy kirívóan okszerűtlen, logikátlan, ellentmondásos megállapításokat tartalmaz (BH 1995.193; BH 1999.44.). Önmagában tehát a bizonyítékok mérlegelésének a kérelmezőre sérelmes eredménye nem lehet a felülvizsgálati kérelem alapja. Akkor sincs lehetőség a bizonyítékok felülmérlegelésére, ha az egyes bizonyítékokból eltérő következtetés is levonható lett volna, kizárólag az minősíthető kirívóan okszerűtlen következtetésnek, amikor a bizonyítékokból csak egyfajta, a felülvizsgálati kérelemmel támadott határozattól eltérő következtetésre lehet jutni (BH 2013.119.II.).

[39] Az nem volt vitatott a perben, hogy a felperes a FÜV eljárást a folyamatos betegsége ellenére nem kezdeményezte. A kezdeményezésre jogosult alapellátó orvos, Dr. személy3 tanúvallomásában okszerű indokát adta az eljárás megindítását lehetővé tevő javaslata mellőzésének, amikor előadta, hogy a felperes pszichiátriai eredménye, így a teljes orvosi dokumentáció hiánya miatt nem élt a jogszabályi lehetőséggel. Dr. személy1 szolgálati előljáró, mint a FÜV eljárás másik, lehetséges kezdeményezője pedig – tanúvallomása szerint - ezt a döntést az alapellátó orvosra bízta. Minthogy a FÜV eljárást az arra jogosultak igazoltan nem kezdeményezték, az állományilletékes parancsnok kötelezettségszegése sem

volt megállapítható. A másodfokú bíróság ezért a Pp. 206.§ (1) bekezdésének megsértése nélkül következtetett arra, hogy az alperes eljárása megfelelt a jogszabályi rendelkezéseknek.

[40] Peradat, hogy a pszichiátriai vizsgálat elrendelésével egyidejűleg az alapellátó orvos kezdeményezte a felperes löfegyverének bevonását, ugyanakkor ennek - a két eljárás eltérő jogszabályi követelményeire és arra is figyelemmel, hogy az utóbbi intézkedés jogszerűségét az eljáró bíróságok kereseti kérelem hiányában nem vizsgálták – az ügy érdemében nem volt jelentősége.

[41] Az alperes a fellebbezésében és a felülvizsgálati ellenkérelmében is helytállóan hivatkozott arra, hogy a Hszt. 66. § (2) bekezdése alapján a szolgálati beosztás betöltésére történő vezénylés megszüntetését az alperes indoklás nélkül volt jogosult kezdeményezni, így annak lehetséges oka, a kezdeményezés időpontja – a rendeltetésellenes joggyakorlásra történő hivatkozás hiányában – nem volt vizsgálható.

[42] A felperes a keresetét az egyenlő bánásmód követelményének megsértésére alapította és arra hivatkozott, hogy egészségi állapota miatt került sor vele szemben számára érdeksérelmet okozó, mulasztásban megnyilvánuló jogsértésre. Felülvizsgálati kérelmében ugyanakkor jogszabálysértésként sem a Hszt. 5. § (1) bekezdését, sem az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvényt, továbbá a sérelemdíjra alapot adó Ptk. 2:43. § c) pontját és 2:52. § (1) bekezdését sem jelölte meg. Ezért a felülvizsgálati kérelemben megjelölt eljárásjogi és anyagi jogi rendelkezések megsértésére hivatkozás megalapozottsága sem eredményezhette volna a diszkriminációra alapított kereseti kérelem megalapozottságát (Pp. 275. § (2) bekezdés).

[43] A fentiekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Záró rész

[44] A felperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles az alperes felülvizsgálati eljárási költségének megfizetésére. A felülvizsgálati eljárás illetékét a felperes munkavállalói költségkedvezményére tekintettel a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. § (1) bekezdése alapján az állam viseli.

[45] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[46] A felülvizsgálat lehetőségét a Pp. 271. § (1) bekezdés e) pontja kizárja.

Budapest, 2021. október 13.

Dr. Stark Marianna s.k. a tanács elnöke, Szolnokiné dr. Csernay Krisztina s.k. előadó
bíró, Dr. Kovács Zsuzsanna s.k. bíró